

Hvorfor står vi så fast på retten til at håne og spotte profeten?

Pol. 17. feb. 2015

YTRINGSFRIHED

BIRTHE RØNN HORNBECH,
MF (V), TIDL. INTEGRATIONSMINISTER

ER DER NOGEN, der kan forklare mig, hvorfor det er så sørens demokratisk at tegne profeten Muhammed som en hund? Jeg bryder mig ikke om det.

Er der nogen, der kan fortælle mig, hvorfor det at forhåne en hel religions udøvere, herunder at såre masser af danske muslimer, er en dansk værdi, som vi hele tiden roser os af?

Ytringsfriheden blev jo ikke en grundlovssikret ret, for at flertallet skulle forhåne mindretal. Tværtimod giver frihedsrettighederne os ret til at leve i Danmark med vor forskellige tro og kultur. Men uden gensidig respekt kan vi ikke leve med vore forskelligheder.

I øjeblikket er det, som om det ikke respekteres, at vi er nogle stykker, der virkelig ikke mener, at det er så sørens nødvendigt at blive ved med at optrykke gamle Muhammedtegninger.

Jeg er hamrende træt af at høre på debattører, der mener at have eneret på frihedsforståelsen, fortælle dem, der tænker anderledes, at de udøver selv censur. Sludder og vrøvl. Det er jo bare et forsøg på at knægte andres ret til at mene anderledes. Man kunne jo lige så godt hævde, at tegningerne for tilhængerne bare er et skalkeskjul for at komme med en muslimfjendtlig tilkendegivelse.

Når man tænker på de frihedselskende danskere, der under krigen satte livet på spil og satte sig op imod både besættelsesmagten og de mere eller mindre følg-

agtige danske regeringer, virker det helt ude af proportioner i et frit land at ophøre nogle lovlige, forhånende tegninger til at udtrykke et symbol på en nutidig frihedskamp.

USA, SOM VI kan takke for vor frihed fra tyskere og russere, har en helt anden ytringskultur. Ifølge en tv-korrespondents udsagn, som jeg har tillid til, lider amerikanerne ikke af denne ubændige trang til at manifestere deres ytringsfrihed i tegninger, der sårer en masse mennesker inden for nationens religiøse mindretal.

Og USA er da et frit land, om end nationens indbyggere sikkert ikke kan leve op til vores mangel på almindelig høflighed og hensyntagen.

Undskyld, jeg spørger, men hvorfor er den slags tegninger så vigtige for de såkaldt danske værdier? Hvorfor skal der kæmpes så indædt for dem, og hvorfor skal vi i trods blive ved med at bringe dem, når de ikke rykker noget som helst i Danmark end netop at nedgøre mennesker med religiøse følelser?

Vi er meget rapkæftede og uhøflige i Danmark. Vi er vant til at finde os i gode og dårlige tegninger, der gør grin med religionen. De er ikke blot lovlige, men helt i overensstemmelse med danske traditioner. Mange af de tegninger, der f.eks. rammer danske præster og biskopper, har jeg moret mig over. Det er nemlig helt på sin plads, at flertalskirkens gejstlige holdes lidt nede, hvis de skulle blive for fromme på andres vegne eller træder lidt ved siden af.

Men forskellen er, at ingen nogensinde ville hævde, at man med Djævelens vold og magt igen og igen skulle bringe de

samme tegninger om danske biskopper og præster blot for at demonstrere sin egen frihedskamp.

Endelig må man stille spørgsmålet om, hvad tegningerne egentlig skal føre til. Jo ikke til at skærpe loven. Vold er i forvejen strafbart i Danmark, hvad enten den er begrundet i religion eller ej, og der udføres en kæmpe præventiv indsats for at tage den dødsensfarlige og religiøst begrundede vold i opløbet.

INGEN KAN vel ærligt tro på, at det gavner integrationen, at tusinder og atter tusinder af velintegrerede muslimer i Danmark ustandselig føler, at deres profet hånes. Eller at den slags forhånelser skulle føre til, at danske muslimer i højere grad føler sig som en del af det danske fællesskab.

Mest trist er dog, at den slags tegninger, der på sekunder suser ud over hele verden, i den grad lægger gift for ethvert religionsmøde. Enhver muslim må jo si-ge til sig selv, for hver gang de mødes med forhånelse af profeten, at så lidt har vi i det frie Norden altså forstået af det, der er dem kært.

De små skridt til en religionsdialog, hvor kristne forsøger at forklare muslimer, at religionskritik inden for egen religion er en selvfølge på vore breddegrader og forsøger at forklare, at vi mestrer dialogen, samtidig med at vi insisterer på at fastholde forskellen mellem kristendom og islam, får et knæk, hver gang muslimerne såres. Der lægges i den grad gift for de spæde muslimske kræfter, der ønsker et selvkritisk element i islam, hver eneste gang muslimer hører den rå latter over nedgørelsen af deres profet.